

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กทม.

เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๙

สร้างความดียารอพระอริยมุตไตรย

บรรดาพี่น้องทั้งหลายมาทำบุญให้ทานนี้เป็นสมบัติของตัวเองทุก ๆ ท่าน แต่มา
รวมทำกันเช่นเดียวกับเรารับประทาน เราสอดอาหารเข้าใน मुखทวาร คือปากเท่านั้น บด
เคี้ยวกลืนลงไปแล้วอาหารโอสถของอาหารจะส่งไปหล่อเลี้ยงร่างกายให้ทั่วถึงกันหมด
อันนี้ก็เหมือนกัน การทำบุญให้ทานของเราแต่ละราย ๆ ถึงจะรวมกันอยู่ก็ตาม ท่านผู้
ใดมีศรัทธามากน้อยเพียงไร ผลทานก็จะล่องไหลเข้าไปสู่จิตใจของท่านผู้บำเพ็ญ เช่น
วัตถุไทยทานเวลาเราทำบุญให้ทานนี้ นี่เป็นวัตถุที่หายาบที่เรานำมาให้ทานนี้ ส่วนวัตถุ
ส่วนที่อันเป็นทิพย์ได้แก่ที่เกิดขึ้นจากการให้ทานนี้ ท่านเรียกว่าสมบัติทิพย์ สมบัติทิพย์
นี้คือเจ้าของอยู่ เช่น ไปสวรรค์อันนี้ก็วัตถุไทยทานทั้งหลายก็กลายเป็นสมบัติทิพย์รอ
เจ้าของอยู่บนสวรรค์ ตามหลักธรรมท่านกล่าวไว้อย่างนั้น

มีอุบาสกคนหนึ่งจะยกตัวอย่างมาให้พี่น้องทั้งหลายฟัง อุบาสกคนนั้นเป็นหัว
หน้าแห่งการทำบุญให้ทานทุกอย่าง จิตใจติดแน่นอยู่กับธรรมทุกเวลา เจ้าของยังมี
ชีวิตอยู่ หอปราสาทของเทวดาซึ่งเป็นสมบัติของท่านผู้นั้นแลปรากฏเด่นอยู่บนสวรรค์
โน้น แล้วบริษัทบริวารที่เป็นสหายทานด้วยกัน เวลาตายไปแล้วก็มีหอปราสาทเรียงราย
กันอยู่รอบหอปราสาทของอุบาสกคนนั้น

เวลา พระโมคคัลลาน์ ท่านขึ้นไปบนสวรรค์ แล้วท่านเหล่านั้นก็มาเฝ้ามาเยี่ยม
ท่าน แล้วท่านถามถึงเรื่องสมบัติเหล่านี้ เป็นยังไงถึงจะต้องเรียงรายกันอยู่เช่นนี้ ทั้งส่วน
ใหญ่ส่วนย่อยเต็มไปหมดนี้ ท่านเหล่านั้นก็เล่าให้ฟังว่าสมบัตินี้ได้ทำตั้งแต่อยู่ในเมือง
มนุษย์โน้น เวลาตายแล้วก็ไม่ทราบว่ามีสมบัตินี้มาได้ยังไงมารวมรออยู่นี้แล้ว ซึ่งเป็นเจ้า
ของแต่ละราย ๆ เฝ้ากันอยู่นั้น แล้วเวลานี้เจ้าของไปไหน หอปราสาทเทวดาหลังนี้จึง
ใหญ่โตโรฐานมากนัก บอกว่าเจ้าของยังไม่มา เวลานี้ยังทำบุญให้ทานเพลินอยู่ที่เมือง
มนุษย์ เวลาพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ขอได้เชื่อเชิญ อัมมิกอุบาสก คนนั้นให้ขึ้นมาชม
สมบัติทิพย์บนสวรรค์ซึ่งเป็นของท่านเองสร้างไว้ ไม่มีใครเป็นเจ้าของ มีแต่บริษัท
บริวารรายล้อมอยู่เช่นนั้น ว่ายังงั้น

พระโมคคัลลาน์ก็ลงมาทูลถามพระพุทธเจ้า เมื่อพระองค์ทรงทราบ พระองค์ก็
รับสั่งเป็นเสียงเดียวกันว่า เรื่องบุญเรื่องกุศลนั้นนั้นไม่ว่าแต่กาลไหน ๆ ใครทำบุญให้
ทานมากน้อยก็ต้องเป็นอย่างนี้ตลอดมา และจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป อันนี้เป็นกฎธรรม
ชาติเช่นเดียวกับศาสนาพุทธที่เรียกว่าศาสนาพุทธตั้งที่อธิบายเมื่อวานนี้ สิ่งเหล่านี้เป็น

กฎธรรมชาติเช่นเดียวกัน การทำบุญให้ทาน ความเป็นบาปความเป็นบุญของบุคคลผู้ทำนี้เป็นกฎธรรมชาติของผู้ทำเอง ใครทำดีได้ดี ใครทำชั่วได้ชั่ว ไม่มีอะไรมาบดบังได้นอกจากบุญกุศลค่อยลบล้างกันไป เช่นเดียวกับน้ำที่สะอาดชะล้างสิ่งสกปรก

คือ ความสกปรกโสภณเจ้าของทำไว้ตั้งแต่ยังไม่รู้เพียงสภาวะ เวลาเรารู้ตัวแล้วก็พยายามทำคุณงามความดี ชะล้างสิ่งสกปรกนั้นก็ค่อยเบาบางลงไป ๆ จนกระทั่งหมดไปได้ เช่นเดียวกับของสกปรกที่ชะล้างด้วยน้ำที่สะอาด ย่อมจะเป็นของสะอาดไปตาม ๆ กันเช่นนั้น นี่การบุญการกุศลเป็นเครื่องชะล้างสิ่งชั่วช้าลามกทั้งหลายเช่นเดียวกัน ต่างคนต่างเกิดมาในสถานที่สกปรกโสภณคือกิเลส มันต้องพาสัตว์ให้ทำความชั่วช้าลามกไปต่าง ๆ นานา บุญเป็นผู้ตามชะล้าง เมื่อเรารู้จักเพียงสภาวะ แล้วเราก็พยายามสร้างความดีชะล้างสิ่งชั่วช้าลามกทั้งหลายให้เบาบางลงไป ๆ จนกระทั่งเบาที่สุดหมดจดแล้ว ก็ผ่านพ้นจากกองทุกข์โดยประการทั้งปวงไปได้

อันที่กล่าวเหล่านี้ เรียกว่ากฎธรรมชาติแห่งบุญแห่งกรรมที่สัตว์ทั้งหลายทำแล้วต้องติดตามผู้ที่กระทำไปไม่ได้หลงเจ้าของเหมือนสัตว์ต่าง ๆ ที่หลงเจ้าของ เช่น สุนัขไปบางครั้งยังหลงเจ้าของก็มี แต่คำว่าบุญว่าบาปนี้ไม่มีคำว่าหลงเจ้า รู้ทั้งนั้นใครเป็นคนทำไว้ นี้เรียกว่ากฎธรรมชาติ

เมื่อวานนี้ได้อธิบายถึงเรื่องพุทธศาสนา คำว่าพุทธศาสนานี้ คือศาสนาของท่านผู้รู้ของท่านผู้วิเศษ ศาสนาของท่านผู้สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้ว เช่น พระพุทธเจ้าทั้งหลายได้มาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ เรียงลำดับลำดับกันมากก็กัปก็กัลป์จนกระทั่งบัดนี้ ยังจะเรียงลำดับลำดับกันไปอีกไม่ทราบว่กัปก็กัลป์ เป็นพระพุทธเจ้าสั่งสอนสัตว์โลกเป็นน้ำดับไฟ หรือเป็นน้ำที่สะอาดสำหรับชะล้างสิ่งสกปรกเป็นคู่กันกับกิเลส เรียกว่าเป็นคู่ปรับกัน กิเลสเป็นสิ่งที่ทำความชั่วช้าลามกให้เกิดบาปเกิดกรรม แก่บรรดาสัตว์ทั้งหลาย บุญคือธรรมเป็นเครื่องชะล้างสิ่งสกปรกทั้งหลายเหล่านี้เป็นคู่เคียงกันไป

โลกนี้ถ้ามีตั้งแต่กิเลสปกครองสัตว์โลกโดยถ่ายเดียวแล้ว สัตว์โลกนี้จะไม่มีความหมายอันใดเลย เคยเกิดมาอย่างไรก็เกิดไปยังงั้นตามไปอย่างนี้ เกิดผิด ๆ พลาด ๆ ตายผิด ๆ พลาด ๆ ได้รับความทุกข์ความทรมานมาอย่างนี้ตลอดไป ไม่มีคำว่าทางออก เหตุที่มีทางออกได้ก็เพราะมีศาสนาเป็นน้ำดับไฟ มาเป็นน้ำที่สะอาดสำหรับชะล้างสัตว์ทั้งหลายความชั่วช้าลามกที่ตนทำไว้แล้วให้สะอาด มีทางเล็ดลอดออกไปได้ตามช่องตาข่ายแห่งพระยามารได้แก่กิเลสทั้งหลาย มันกางเอาไว้ครอบโลกธาตุนี้

อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลนี้พาให้ลอดตาข่ายนี้ออกไปได้ ๆ เช่นพระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลาย และผู้สิ้นจากทุกข์โดยประการทั้งปวงมีจำนวนมากมาย นี้ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นผู้ที่ได้สร้างคุณงามความดีเอาไว้ พาเล็ดลอดออกจากข่ายแห่งวิภูวน คือกอง

ทุกซั้ทั้งหลายนี้ไปได้โดยลำดับลำดับ นี่จึงเรียกว่าสัตว์โลกนี้มีความหมายอยู่กับธรรม มีความหมายอยู่กับศาสนา ถ้าไม่มีศาสนาแล้วสัตว์โลกไร้ไม่มีความหมายตลอดไป ไม่ว่าแต่เพียงตลอดมาและยังจะไม่มีมีความหมายตลอดไป ทาทางออกไม่ได้ วกเวียนกันไป วกเวียนกันมาด้วยความเกิดความตาย ความทุกข์ยากความลำบากเข็ญใจทุกประเภทที่กิเลสมันทรมาณสัตว์ทั้งหลายให้จมอยู่ในโลกอันนี้เป็นประจำ

เมื่อมีศาสนาพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ ซึ่งมาเป็นครั้งเป็นคราวก็ยิ่งดีกว่าที่ไม่มีเลยไม่มาเลย แต่ตามหลักธรรมชาติแล้วต้องมา มาเป็นวรรคเป็นตอนตั้งจะยกให้ฟังเป็นวรรคเป็นตอน เช่น ภัทรกัป มหาภัทรกัปอย่างนี้ กัปหนึ่ง ๆ นั้นมีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ที่ละองค์บ้าง ที่ละสององค์บ้าง สามองค์บ้าง ถ้าเป็นภัทรกัป กัปใหญ่ก็มาตรัสรู้ถึง ๔-๕ องค์ ดังภัทรกัปของเราทุกวันนี้มีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ๕ พระองค์คือ พระอริยมตไตรย เป็นองค์ที่ ๕ นี้เรียกว่ากัปหนึ่ง ๆ พอสิ้นกัปนี้แล้วก็ป็นสูญญกัป

ในสูญญกัปนั้นแลเป็นกัปที่สัตว์โลกทั้งหลายได้รับความเดือดร้อนมากที่สุด ไม่น้ำไม่มีเครื่องเยียวรักษาเลย มีแต่ความทุกข์ความทรมาณล้วน ๆ จนกว่าวากัปนี้ผ่านไปกัปหน้าผ่านมาแล้วพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ถึงจะได้สร้างคุณงามความดี ถึงจะได้ค่อยรอดพ้นไปได้ บรรดาสัตว์ที่รออยู่แล้วก็เลยรอดพ้นในเวลาทีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ นี้พวกเราทั้งหลายก็ได้เกิดมาอยู่ในภัทรกัปคือกัปของพระพุทธเจ้าพระสมณโคดม จากนี้ไปก็จะเป็นพระอริยมตไตรยมา

เราอย่ารอพระอริยมตไตรย ให้สร้างความดีเสียตั้งแต่พระสมณโคดมที่ยังทรง อรรถทรงธรรมไว้ ให้พวกเราทั้งหลายได้รับการปฏิบัติกราบไหว้บูชาอยู่ทุกวันนี้ให้เป็นขวัญใจให้มีหลักใจ คนมีหลักใจเรียกว่ามีหลักธรรม ไปที่ไหนไม่ค่อยผิดพลาดเกิดที่ใดไม่ผิดพลาด เกิดในสถานที่ดี คดีที่เหมาะสมคนมีหลักใจ คนไม่มีหลักใจไขว่คว้าเหมือนกับคนตกน้ำไม่มีที่เกาะ มีแต่รอความตายเป็นท่าเดียวเท่านั้น ถ้าคนตกน้ำมีที่เกาะ ก็ยังพอยึดพอเกาะไปได้ นี่คนเวลาเกิดมามีคุณงามความดีก็เรียกว่าเราตกน้ำแห่งความเกิด ความเกิดนี้เป็นทุกข์ เราก็ได้อาศัยเกาะคุณงามความดีนั้นไว้แล้วผ่านพ้นไปได้ด้วยความปลอดภัย

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายยึดหลักใจนี้ไว้ คือหลักธรรมพุทธศาสนา ได้แก่ พุทโธ ธัมโม สังโฆ ซึ่งกระเทือนพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์อยู่ในหัวใจเราที่ระลึกถึงท่าน ให้ระลึกอยู่เสมอไปทำกิจการงานอันใดก็ตาม อย่าปล่อยอย่างวางหลักใจอันนี้ ให้เป็นผู้มีหลักใจ หลักทรัพย์สมบัติภายนอกเรามีพอประมาณแล้ว พออยู่พอกินพอเป็นพอไปไม่อดอยากขาดแคลนมากนัก ที่อดอยากขาดแคลนมากก็คือศีลธรรมภายในใจ

เวลานี้โลกกำลังร้อนเพราะกิเลสรุ่มลุ่มนั่นเอง โลกเย็นก็เพราะมีศีลมีธรรมเข้าประจำใจ ในครอบครัวหนึ่ง ๆ อยู่กันด้วยความเป็นสุขร่มเย็น นี้เรียกว่าเป็นผู้มีศีลธรรม ขอให้ต่างคนต่างมีศีลธรรม ยึดหลักธรรมไว้ภายในใจอย่าลืม เวลาจะหลับจะนอนให้ระลึกพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กราบไหว้บูชาเรียบร้อยก่อนแล้วค่อยนอน ตื่นเช้าขึ้นมาก็กราบไหว้พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ก่อนแล้วค่อยไปประกอบการทำมาหาเลี้ยงชีพ ให้ทำอย่างนี้เป็นประจำอย่าลดย่าละอย่าปล่อยอย่าวาง

จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนเวลามีน้อยเพียงไร พุทฺโธ ธัมโม สังโฆ ให้มีอยู่ภายในใจในเวลาเข้าเย็นนั้นเป็นประจำ อย่าให้ขาดวรรคขาดตอน อันนี้เรียกว่าเป็นผู้มีหลักใจเป็นผู้มีศาสนาประจำใจ ตายแล้ว ไม่เดือดร้อน เป็นอยู่ก็ไม่เดือดร้อน ขอให้พี่น้องทั้งหลายยึดหลักนี้ไว้เป็นหลักใจ

วันนี้แสดงธรรมเพียงเท่านี้ ต่อไปนี้จะอนุโมทนาให้พร